

LIBRIS

We know
books

FIONA VALPY

SECRETUL
DE LA CASTEL

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Eliane: 2017

Știa că aceasta avea să fie ultima ei vară. Mângâierea blândă a razelor soarelui de primăvară târzie nu putea risipi oboseala care i se strecurase în oase în ultimele zile. Însă fuseseră atâtea alte veri. Aproape o sută. Ridică privirea spre deal, către micul cimitir din spatele viei unde se odihneau cei pe care îi iubise cel mai mult. Așteptau acum să o întâmpine.

O albină lucrătoare, una dintre primele care se aventuraseră afară din stup în dimineața aceea luminoasă, desena în aer spirale amețitoare în timp ce se orienta, simțind nectarul florilor pe care le îngrijise în grădină. Se învârti în jurul ei, atrasă de mirosul de ceară de albine și miere impregnat în pielea ei îmbătrânită.

- Bună dimineața și ție.

Zâmbi.

- Nu fi îngrijorată, nu intenționez să te părăsesc deocamdată. Știi că mai este treabă de făcut.

Lăsă coșul cu rame pe care îl căra lângă stupii văruiți și își aranjă în jurul capului voalul de pe borul larg al pălăriei. Deschise primul stup, ridică ușor capacul înclinat și îl așeză alături pentru a verifica trântorii, o mulțime compactă de corpuri zumzând în așteptarea reginei lor.

Rezervele de miere fuseseră suficiente mult după sfârșitul iernii, iar colonia era deja în creștere.

Introduse ramele noi într-o cutie goală pe care o fixă deasupra albinelor.

– Așa, acum aveți suficient spațiu să vă desfășurați, le spuse ea. Și pentru mierea din vara aceasta.

Lucrând organizat, luă la rând toți stupii. Când termină, făcu o pauză și își întinse spatele pentru a-și potoli durerea cauzată de ridicarea cutiilor cu rame. Privi în sus spre delicatul tablou al frunzelor de salcâm ce dansau în bătaia vântului, aruncând o umbră neregulată deasupra stupilor. Cât de curând vor înflori, iar abundența de flori va colora copacii în argintiu și atunci albinele se vor hrăni cu cel mai dulce nectar dintre toate. Borcanele ei de miere de salcâm vor fi dulci și galbene ca vara însăși.

Zâmbi în sinea ei. Da, au fost atât de multe veri. Însă chiar și una în plus ar fi un dar.

We know
books

Abi: 2017

Sunt pierdută. Pierdută în Franța, exact ca în versurile unui cântec stupid pe care nu reușesc să mi-l scot din cap, în timp ce mă târâi pe drum. Mă opresc un moment pentru a-mi șterge fața cu bluza, care este deja leoarcă de transpirație. Drumul șerpuiește de-a lungul unui lanț de creste prăpăstioase și, trebuie să recunosc, sunt locuri mai rele unde aș putea să mă rătăcesc. Priveliștea se întinde până departe în fața mea, câmpurile sunt formate din porțiuni verzi și aurii, amestecate cu zone împădurite, întunecate. Râul sinuos, ca o panglică mătăsoasă, mărginește valea, sub mine.

Liniște și pace sub soarele Franței. Exact asta îmi imaginam când eu și Pru ne-am înscris la clubul de yoga.

– Privește, exact ce îți trebuie, Abi.

Fluturase către mine pliantul lucios, în timp ce dădeam deoparte covorașele și ne încălțam după cursul de joi seara.

– O săptămână de primăvară, de yoga, meditație și *mindfulness*¹ într-o zonă rurală a Franței, citise ea.

Nu i-am atras atenția asupra faptului că abia am mai ieșit din casă în ultimii doi ani și că, de câteva luni, drumul

¹ *Mindfulness* este o practică și o stare prin care alegem în mod conștient să trăim în prezent, să ne observăm gândurile și emoțiile. (n. tr.)

la cursul de yoga și înapoi era cel mai lung. În afară de vizitele la spital, unde fizioterapeuții și psihologii încercau să mă ajute să lipesc la loc toate bucățile în care mă sfărâmasem.

Însă clubul de yoga fusese o idee tentantă. Am iubit Franța întotdeauna. Ei bine, mai mult ideea. Nu am petrecut foarte mult timp călătorind acolo – sau în oricare altă țară străină, dacă mă gândesc bine. Totuși, franceza era materia mea preferată la școală. Ceva la care fusesem bună, care mă introducea în lumea minunată a lui *maman, papa* și Marie-Claude și a vieților lor confortabile și ordonate, așa cum erau prezentate în manuale. Știam că trebuia să mă străduiesc mai mult pentru a-mi readuce viața pe linia de plutire și a începe să ies mai mult din casă. M-am gândit că asta ar fi mai ușor dacă aș putea călători cu Pru. Este o bună însoțitoare, întotdeauna foarte organizată. Ne-am împrietenit la un ceai de scortîșoară după ce a venit și ea la cursul de yoga pentru a trece mai ușor peste divorț. Are simțul umorului și nu vorbește întruna, ceea ce m-ar fi iritat, așa că am considerat că va fi un bun tovarăș de călătorie și am decis să merg cu ea. În seara respectivă făcuse înscrierea la centrul de yoga și rezervase și biletele de avion, așa că nu se punea problema să renunț – chiar dacă îmi doream cu disperare, în momentul în care sunase să confirme aranjamentele.

Asta mă va învăța să fiu spontană, mă gândesc eu, în timp ce mă târâi pe asfaltul fierbinte al șoselei. Însă nicio dată nu iese ceva bun din asta. Acum nu am nicio idee încotro mă îndrept, sus pe deal, printre vii – fiecare podgorie arată exact ca aceea dinaintea ei. O părțică din mine recunoaște că această lumină aurie filtrată prin abundența

de frunze verzi, răsărite din lemnele noduroase, fără viață, este destul de frumoasă.

Dar nu vreau ca frumusețea împrejurimilor să mă distragă de la supărarea mea. Am nevoie să las furia mea împotriva lui Pru – care m-a abandonat – să fiarbă și să clocotească încă puțin. Psihologul meu ar fi mulțumit; îmi spune mereu că furia este parte a procesului de vindecare. Măcar simt ceva. Ceea ce poate sau nu să fie mai bine decât să nu simt nimic.

Cam atât despre seninătatea și instruirea promise de clubul de yoga. Merg puțin mai departe. De fapt, știu că nu o pot învinovăți pe Pru. Majoritatea oamenilor ar fi procedat la fel, cu prima ocazie. Gândul la o baie și la un pat curat, cu un olandez bun și suplu lângă tine sau nu, este fără îndoială tentant. Sunt geloasă; dar cu siguranță sunt îndreptățită să fiu încă furioasă pe ea.

L-a întâlnit la coada din fața toaletei, după prânzul din cea de-a doua zi. S-a mișcat repede, Prudence a noastră – deși s-a dovedit că nu s-a ridicat la înălțimea numelui ei. A afirmat că au simțit din primele clipe că între ei există o chimie. „Suflete pereche“, acestea au fost cuvintele ei când s-a întors într-un târziu și s-a așezat brusc la masă, lângă mine.

– Totul a pornit de la nevoia amândurora de a merge la toaletă exact în același moment, după o farfurie cu tocană de linte condimentată? Nu e chiar atât de romantic, am zis eu, incapabilă să mă abțin.

Ignorând replica mea, a spus:

– A plătit în plus pentru a se caza la pensiunea din apropiere. Cică ar fi extraordinar. Are cadă cu hidromasaj, cu baie proprie.

Am oftat.

- Ei bine, asta cu siguranță e ceva mai bun decât dușul betonat, cu mușcăi și cu un plasture murdar lipit într-un colț.

Ajunsesem la centrul de yoga cu trei zile mai devreme. Se făcuse deja seară și cei mai mulți oameni se instalaseră deja, își ocupaseră locurile, ridicaseră corturile, părând să știe ce aveau de făcut. Am fost ajutate de o persoană care purta un tricou viu colorat, al cărei cap ras strălucea în lumina ultimelor raze de soare, care ne-a îndrumat către un colț unde puteam să ne ridicăm cortul. Era cu siguranță ultimul loc disponibil: „Aproape de toaletă“ ar fi cel mai potrivit mod de a-l descrie. Nu a durat mult până am reușit să ridicăm cortul, chiar dacă ne-a luat ceva timp să înțelegem unde se montează stâlpii. Am bătut cuiele cu un ciocan de cauciuc și nu a fost deloc ușor, deoarece pământul era tare ca piatra. Până la urmă am reușit să fixăm trei din cele patru colțuri destul de bine, al patrulea era ușor instabil, dar, cu două tipuri de corzi între ele, trebuia să rămână în picioare. Nu bătea vântul, oricum. Vremea era grozavă – cel puțin în această privință, informațiile de pe broșură erau adevărate. În timpul nopții era frig, dar dimineața soarele încălzea rapid aerul, și de la jumătatea zilei era chiar caniculă.

Îmi sare inima din piept de teamă la un foșnet brusc lângă mine; văd un șarpe subțire, cu dungi galbene și negre, care se târâște. Un șarpe în iarbă. *Ferește-te de ei, sunt cei mai periculoși dintre toți.* Inspir adânc, apoi expir, așa cum m-a învățat psihologul să fac ca să mă liniștesc când se declanșează alarma în creierul meu.

Calmează-te, îmi spun. Încearcă să te controlezi: aceasta este soluția. Nu lăsa amintirile să te copleșească. Lasă timpul să treacă – cum spune toată lumea.

Am ajuns în vârful unei culmi și, pentru scurt timp, în fața mea, șoseaua devine dreaptă, înainte de a urca din nou. Mă opresc să îmi trag sufletul, apăsându-mi pumnul pe partea unde mă jenează copcile, până mă mai liniștesc puțin. Mă uit la ceas. E trecut de ora șase. În sala de mese de la yoga, cina va fi gata, porțiile de orez și tocană de legume vor fi împărțite și mâncate, completate cu o bucată de fruct. Ne vom detoxifia, deși până acum acest mod de a mânca sănătos pare să ducă doar la o mulțime de persoane stresate, cu dureri de cap, flatulență și respirație urât mirositoare – doar vorbim despre toxicitate! Însă e sigur că nimeni nu se va îngrășa în vacanța aceasta. Doar dacă Pru și olandezul ei nu se îndoapă în secret în pensiunea lui luxoasă. Îmi imaginez că probabil beau șampanie și mănâncă ciocolată în pat.

Mă târâsc mai departe, gândindu-mă că aș omorî pentru un sendviș cu șuncă. Bine, asta nu e ceva ce o să auzi prea des la un centru de yoga, chiar dacă majoritatea oamenilor gândesc așa, în timp ce încearcă să își golească mintea, așezați confortabil pe pernele pentru meditație. Sau poate este valabil doar pentru mine.

Seara în care am ajuns a fost aproape copleșitoare. După ce am ridicat cortul, la ora cinei, am urmat mulțimea formată din membrii clubului, la coada unde se servea masa. Ne cercetam discret unii pe ceilalți în timp ce încercam să părem yoghini și relaxați. Pru se schimbase într-un fel de caftan, lung și vaporos, foarte diferit de ținuta sa obișnuită. După dificultățile pe care le-am avut cu instalarea cortului, mă simțeam murdară și înfierbântată. Nu m-am deranjat însă să îmi schimb tricoul și jeansii, uniforma cu care îmi acopeream cea mai urâtă parte a cicatricilor de pe

brațe și de pe picior. Puteam să simt deja țânțarii mușcându-mi gleznele deasupra curelelor de la sandale.

Pru a chicotit în seara aceea, în cort, când am spus:

– Crezi că putem omori țânțarii sau asta ne-ar aduce ghinion?

Mi-am scos totuși spray-ul; aș fi făcut orice pentru a dormi bine. Însă șansele de a ne bucura de un somn lung au scăzut aproape de zero când cortul s-a îmbibat de umezeala rece a nopții, mușcăturile țânțarilor mi-au provocat mâncărime, iar ușa toaletei s-a trântit toată noaptea. Nu m-am simțit prea bine nici de dimineată când un cocoș a început să cânte la o fermă din apropiere, exact când reușisem și eu, în sfârșit, să adorm.

Trec pe lângă o cabană aflată pe marginea drumului și un câine pe care nu l-am observat se năpustește spre mine lătrând fioros. Din nou îmi sare inima din piept de teamă, iar nervii îmi sunt întinși la maximum în timp ce alarma se declanșează iarăși în creierul meu. Măcar există un gard între noi. Acesta e un loc periculos, cu șerpi și câini turbați.

Sandaua mi-a provocat o bătătură la călcâi, așa că mă opresc și mă aplec pentru a slăbi cureaua, cu degetele încă tremurând în urma întâlnirii recente cu câinele. Pielea e julită. Va fi distractivă plimbarea înapoi la centrul de yoga. Nu am nici cea mai mică idee unde sunt sau cât de departe am ajuns. Este o cruce înaltă de fier forjat puțin mai în față, pe culmea dealului, așa că șchiopătez până acolo și mă așez pe iarbă (după ce verific cu atenție să nu fie șerpi, desigur). Pe o bornă kilometrică aflată lângă cruce se poate citi „Sainte-Foy-la-Grande 6 kilomètres”¹. În apropiere, este o cutie poștală pe care este desenată o scoică

¹ 6 kilometri până la Sainte-Foy-la-Grande (în lb. fr. în orig.). (n. red.)

galbenă – am recunoscut-o ca fiind semnul din traseul peste care dăduse Pru zilele trecute, când citea din ghidul ei turistic, la micul dejun.

Mă gândesc la discuția despre karma avută în acea dimineată în sala de meditație; primim ceea ce oferim. Tot ce am putut face a fost să nu îi arunc lui Pru o privire dușmănoasă, deoarece ar fi adus ghinion, așa că mi-am păstrat moralul ridicat. Ea și olandezul ei stăteau cu câteva rânduri în fața mea, pe perna lor. M-a chemat să mă așez alături de ei, dar am scuturat din cap și am rămas pe loc. Nu, mulțumesc. Nu am nevoie de mila voastră și sunt sigură că nu vreau să fiu a cincea roată la căruță. Am stat pe o pernă purpurie cu picioarele încrucișate, chiar dacă genuchiul meu înțepenit protesta vehement, și foarte curând am simțit ace în picior. Au trecut aproape doi ani de la accident, așa că ai fi crezut că, datorită fizioterapiei și exercițiilor de yoga, problemele s-ar fi rezolvat până acum. Aș închide ochii numai să nu o văd pe Pru întorcându-se din cinci în cinci minute să îmi zâmbească. Încerca probabil să fie împăciuitoare, dar în starea de spirit în care mă aflam mi se părea doar înfumurată.

Cum reușesc oamenii să stea nemișcați atât de mult? Era imposibil să mă simt confortabil, așa că am început să mă foiesc. Și mintea mea începuse să se frământa, inundată de gânduri. E atât de greu să o golești, iar ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să gândesc.

Am început să cred că nu sunt făcută pentru meditație. Trebuia să facem asta și în plimbarea din această după-amiază. *Fii mindful*.¹ În loc să avem o minte care este plină,

¹ Acțiune de conștientizare a propriului corp, a minții și sentimentelor în momentul prezent, cu scopul de a instaura o stare de calm, de pace interioară. (n. tr.)